

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoPr/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919201669
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5919201669.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Róberta Urbana, v právnej veci žalobcu: L. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. F. XXX, zastúpený splnomocneným zástupcom: Energeticko-Chemický odborový zväz, so sídlom Osadná 6, 831 03 Bratislava, IČO: 30843928, proti žalovanému: Stredoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina, IČO: 36442151, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o náhradu mzdy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 3Cpr/19/2019-292 zo dňa 04. augusta 2021, takto

rozhodol:

Návrh žalovaného na prerušenie konania **z a m i e t a**.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. **m e n í** tak, že **p r i z n á v a** žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 47,70 %.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. **z o s t á v a n e d o t k n u t ý**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 25.848,10 eur brutto, do 3 dní od právoplatnosti výroku rozsudku. Konanie v časti o zaplatenie náhrady mzdy vo výške 8.840,88 eur brutto zastavil. V ostatnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 78,51 %.

Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce, keď vychádzal z toho, že čiastočným rozsudkom č.k. 3Cpr/19/2019-188 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 9CoPr/1/2021-247 zo dňa 22.04.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31.05.2021, bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu zo dňa 14.08.2019 je neplatné a zároveň zamietol žiadosť žalovaného o rozhodnutie, že nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával. Okrem neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sa žalobca domáhal aj náhrady mzdy v rozsahu 36 mesiacov od 16.08.2019, keď po tom, ako mu dňa 14.08.2019 bolo doručené okamžité skončenie pracovného pomeru, listom zo dňa 16.08.2019 oznámil žalovanému, že trvá na to, aby ho žalovaný naďalej zamestnával. Náhradu mzdy za uvedené obdobie vyčíslil na sumu 54.180,- eur (36 mesiacov x 1.505,- eur), keď vychádzal z potvrdenia o výške príjmu zo závislej činnosti a funkčných požitkov vystavených žalovaným žalobcovi dňa 07.08.2019 (č.l. 39), kde bol

priemerný hrubý mesačný príjem stanovený vo výške 1.505,- eur a zároveň navrhoval, aby súd vyžiadal potvrdenie od žalovaného o potvrdení o priemernom mesačnom zárobku v zmysle § 134 Zákonníka práce. Na základe výzvy súdu žalovaný predložil potvrdenie o priemernom mesačnom zárobku žalobcu v zmysle § 134 Zákonníka práce, ktoré stanovil vo výške 1.259,42 eur. Na to žalobca upravil, že žiada náhradu mzdy za 36 mesiacov v celkovej sume 45.339,12 eur (36 mesiacov x 1.259,42 eur) a v istine 8.840,88 eur vzal čiastočne žalobu späť. Z uvedených dôvodov v časti zaplatenia istiny 8.840,88 eur bolo konanie zastavené v zmysle § 145 ods. 2 v spojení s § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a predmetom konania zostala náhrada mzdy za 36 mesiacov v celkovej hodnote 45.339,12 eur. V konaní nebolo sporné, že žalovaný žalobcu na nástup do práce doposiaľ nevyzval, ani mu neumožnil pracovať. V zmysle uvedeného boli splnené podmienky na priznanie náhrady mzdy žalobcovi v zmysle § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Výška priemerného mesačného zárobku v zmysle § 134 Zákonníka práce vo výške 1 259,42 eur brutto bola vyčíslená žalovaným v potvrdení zo dňa 21.06.2021 (č.l. 276), čo medzi stranami sporu bolo deklarované ako nesporné na pojednávaní 06.07.2021. Žalovaný však namietal, že nie je dôvodné priznať náhradu mzdy za mesiace, ktorá nie je splatnou ku dňu vyhlásenia rozsudku s tým, že výplatný termín u zamestnávateľa je 16. deň v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, keď skutočnosť výplatného termínu nebola medzi stranami sporná. Uvedená námietka žalovaného je dôvodná, nakoľko náhrada mzdy je rovnako ako mzda splatná pozadu za mesačné obdobie, a to v najbližšom výplatnom termíne po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytuje. Náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce nemožno priznať ako opakujúcu sa dávku do budúcnosti (R 57/1968). Ďalej v zmysle ustálenej judikatúry (R 33/1977) nárok na náhradu mzdy v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce patrí zamestnancovi pri splnení zákonných predpokladov do právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým rozhodol o tom, že skončenie pracovného pomeru je neplatné. Nakoľko čiastočným rozsudkom bolo rozhodnuté o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktorý nadobudol právoplatnosť 31.05.2021, náhradu mzdy žalobcovi bolo možné priznať najneskôr ku dňu 31.05.2021. Preto priznal a vyhovel žalobe v celkovej výške 25.848,10 eur, keď za rok 2019 uvedená suma predstavovala celkom 5.697,38 eur vzhľadom na to, že za mesiac august bola vypočítaná alikvotná časť od 16.08.2019 do 31.08.2019 vo výške 659,70 eur za 11 pracovných dní. V roku 2020 bola priznaná suma 15.113,04 eur a v roku 2021 suma 5.037,68 eur za 4 mesiace a vo zvyšku nárok na náhradu mzdy, ktorú uplatňoval žalobca v spore po dátume 31.05.2021, bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná. Žalovaný navrhoval zníženie náhrady mzdy len na obdobie od 16.08.2019 do 04.01.2021, a to s poukazom na to, že počnúc dňom 04.01.2021 žalobca získal živnostenské oprávnenie, čo preukázal internetovým výpisom zo živnostenského registra. Uvedené však automaticky nevedie k záveru, že žalobca živnosť vykonáva a že dosahuje príjem z tejto živnosti. Žalovaný na preukázanie týchto skutočností navrhoval vyžiadať správu od sociálnej poisťovne, resp. daňového úradu k dosahovaným príjmom žalobcu zo živnosti za obdobie od 04.01.2021 doposiaľ, s ktorou žiadosťou žalobca vyjadril nesúhlas. Návrh na vykonanie dokazovania zamietol vzhľadom k tomu, že tento návrh bol prednesený až ústne na pojednávaní 06.07.2021 spolu s predložením výpisu zo živnostenského registra vyhotoveným dňa 06.07.2021. Má za to, že žalovaný nezdôvodnil, čo mu bránilo využiť tento prostriedok procesnej obrany skôr, predovšetkým, keď žalobcovi vzniklo oprávnenie na prevádzkovanie živnosti dňa 04.01.2021. Živnostenský register je verejný register, preto žalovaný tento prostriedok procesnej obrany mohol uplatniť skôr, kedykoľvek do predmetného pojednávania 06.07.2021. Žaloba bola podaná 10.02.2020, a teda od tohto dátumu mal žalovaný vedomosť, že predmetom sporu je aj náhrada mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru. Uvedené uplatnenie prostriedku procesnej obrany nie je včasné a zo strany žalovaného nejde o starostlivé konanie so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Následkom toho je, že súd na tento prostriedok procesnej obrany neprihliadne (§ 153 CSP). Ide o individuálny pracovnoprávny spor, kde ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania sa nepoužijú u zamestnanca, ale žalovaný je v postavení zamestnávateľa, na ktorého ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania platia bez výnimky. § 153 ods. 2 CSP zakotvuje sankciu za to, že strana sporu nespĺnila povinnosť v zmysle § 153 ods. 1 CSP. Oneskorené predloženie prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku môže súd ospravedlniť len na základe objektívnych kritérií alebo subjektívnych kritérií v závislosti od konkrétnych okolností prípadu. V danom prípade však žalovaný neuviedol žiaden dôvod pre účely ospravedlnenia oneskoreného predloženia tohto prostriedku procesnej obrany. Zároveň zdôraznil, že navrhovaný dôkaz ani nie je objektívne spôsobilý predmetnú skutočnosť dosahovaného príjmu žalobcu preukázať, keďže povinnosť podať daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby je daná v lehote do 3 kalendárnych mesiacov po uplynutí zdaňovacieho obdobia v súlade s § 49 ods. 2 veta prvá zák. č. 595/2003 Z.z. Povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osoby vzniká od 01.07. kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem presiahne zákonom stanovenú výšku v zmysle § 21 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 81,29 %, čo predstavuje percentuálne vyjadrenie procesného úspechu žalobcu vzhľadom na predmet sporu, ktorý predstavovali druhovo dve časti, a to žaloba o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a žaloba o náhradu mzdy. V časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru (vrátane súvisiaceho vzájomného návrhu žalovaného, aby súd rozhodol, že nie je spravodlivé od neho požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával, bol žalobca úspešný v rozsahu 100 %. Pri žalobe o náhradu mzdy bol úspešný žalobca v rozsahu 57,01 %, nakoľko z uplatnenej sumy 45.339,12 eur mu bola priznaná suma 25.848,10 eur. Následne vyčíslil celkový procesný úspech žalobcu 78,51 % ako pomer dosiahnutého procesného úspechu žalobcu v rozsahu 50 % (procesný úspech v časti konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru : 2) a 28,51 % (procesný úspech v časti konania o náhradu mzdy 57,01 % : 2). Pokiaľ ide o čiastočné zastavenie konania o zaplatenie 8,840,88 eur, má za to, že žalobca procesne nezavinil zastavenie konania v tejto časti, keď uplatnený nárok najskôr vyčíslil z potvrdenia o výške príjmu zo závislej činnosti a funkčných pôžitkov zo dňa 07.08.2019 a zároveň od začiatku sporu navrhoval žalobca, aby súd vyžiadal od žalovaného určenie priemerného mesačného zárobku v zmysle § 134 ZP, čo bolo vykonané a následne došlo zo strany žalobcu k čiastočnému späťvzatiu žaloby.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalovaný vo výrokoch I. a IV. Namietal, že žalobe bolo vyhovené, avšak bez toho, aby vykonal kľúčové dôkazy ním navrhnuté. Poukázal, že žalobca počas konania získal živnostenské oprávnenie, z ktorého dôvodu požiadal o primerané zníženie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov v súlade s § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Navrhol vyžiadanie potvrdenia o žalobcovom príjme z daňového úradu, ako aj zo sociálnej poisťovne, pričom súd prvej inštancie predmetný návrh zamietol z dôvodu, že návrh na vykonanie dôkazov nepredložil už skôr. S uvedeným konštatovaním ho dostal do pozície, že musel vedieť už odo dňa zápisu o živnostenskom oprávnení žalobcu do verejného živnostenského registra, avšak táto skutočnosť nie je pravda, pretože o podnikaní žalobcu nevedel a dozvedel sa o tom až v priebehu konania. Keďže nevedel o jeho podnikaní, nemal ani žiadnu pohnútku živnostenský register akokoľvek kontrolovať. Preto nemôže byť sankcionovaný spôsobom, ako to zvolil súd prvej inštancie. Zároveň sa domnieva, že došlo k porušeniu zásady „rovnosti zbrani“ a v tej súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 414/2015. Uvedeným rozhodnutím dostal žalovaného do zjavne nevýhodnej pozície. Je presvedčený, že postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces garantovaný Ústavou SR, ako aj Dohovorom. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/94, III. ÚS 148/05, III. ÚS 43/07, IV. ÚS 125/07, III. ÚS 321/08). Napadnutý rozsudok požiadavkám základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, nezodpovedá, čím je založený dôvod podania odvolania. Zároveň poukázal na to, že pokiaľ ide o čiastočný rozsudok, ktorým bola vyslovená neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, podal žalovaný dovolanie a z toho dôvodu v prípade, pokiaľ by bol v dovolaní úspešný a rozsudok krajského súdu bude zrušený, odpadne aj právny dôvod, na podklade ktorého bol vydaný napádaný rozsudok. Z tohto dôvodu navrhuje konanie prerušiť, a to až do skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde SR v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP. Stotožňuje sa so súdom prvej inštancie, že nárok na náhradu mzdy bola priznaná iba za obdobie ku dňu vyhlásenia rozsudku, čo je v zmysle konštantnej súdnej judikatúry a s týmto sa stotožnil. Voči tomu nič nenamietá, avšak daný právny záver je možné aplikovať na prípady, že ku neplatnému skončeniu pracovného pomeru skutočne aj došlo, avšak v danom prípade žalovaný podal voči rozsudku dovolanie, pričom vôbec nie je vylúčené, že dovolací súd vec okamžitého skončenia pracovného pomeru posúdi inak, než súdy nižších inštancií. Konajúce súdy by mali zohľadniť nielen to, že žalobca je zamestnanec žalovaného, ale aj to, že celý tento spor vznikol výlučne z dôvodu, že žalobca svojvoľne a hrubým spôsobom porušil pracovnú disciplínu, ako aj základné zásady Zákonníka práce. Rovnako namietá rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, nakoľko s prepočtom nesúhlasí, a to z dôvodu, že pri výroku o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sa výška náhrady trov nemôže vypočítavať z hodnoty predmetu sporu. Pri tomto výroku mal žalobca úspech 100 % a v tomto rozsahu mu patria aj trovy konania. Pokiaľ ide o výrok o zaplatenie náhrady mzdy, žalobca pôvodne žaloval sumu 54.180,- eur, konanie o náhradu mzdy vo výške 8.840,88 eur bolo zastavené pre späťvzatie a priznaná bola suma 25.848,10 eur. Z uvedeného je zrejmé, že vo výroku o zaplatenie náhrady mzdy bol úspešný žalovaný, a teda z tohto hľadiska nemôže byť žalobcovi, pokiaľ ide o výrok o náhrade mzdy, priznaná nijaká náhrada trov konania. Navrhuje konanie prerušiť do skončenia dovolacieho konania a napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že zásadne nesúhlasí s právnou a vecnou argumentáciou odvolania žalovaného, ako aj v predchádzajúcich vyjadreniach žalovaného na pojednávaní 06.07.2021 a trvá na podanej žalobe a vo veci náhrady mzdy aj všetkých svojich vyjadreniach na pojednávaní a k odvolaniu žalovaného osobitne uvádza, že po okamžitom skončení pracovného pomeru zo strany žalovaného 14.08.2019 vzhľadom na prebiehajúci súdny spor, sa rozhodol založiť živnosť a oprávnenie získal 04.01.2021. Vzhľadom na túto skutočnosť, tak napr. daňový úrad ako správca dane, bude až po podanom daňovom priznaní k dani z príjmu za rok 2021 v termíne do 31.03.2022 vedieť príslušné údaje daňovníka a potvrdiť tak napr. celkové zdaniteľné príjmy alebo potvrdiť tak daňovú stratu. V tejto časti poukázal na bod 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalobca osobitne namieta argumentáciu žalovaného o zásade rovnosti zbraní účastníkov konania, ako aj poukazovanie, že súd prvej inštancie dostal žalovaného do zjavne nevýhodnej pozície, ktorá však nemá oporu v príslušných osobitných ustanoveniach CSP, pričom poukázal na § 290 a nasl. a § 316 a nasl. CSP, ako aj § 153 CSP. Namieta tvrdenie žalovaného, že pokiaľ bude v dovolaní úspešný a rozsudok krajského súdu bude zrušený, odpadne aj právny dôvod, na podklade ktorého bol vydaný napadnutý rozsudok. V tejto súvislosti poukázal na to, že listom zo dňa 06.07.2021 žalovaný adresoval žalobcovi výzvu na nástup do práce, ktorú prevzal 07.07.2021 a do práce nastúpil 08.07.2021, pričom práca mu nebola pridelená z dôvodu prekážky v práci na strane zamestnávateľa, a to až do skončenia pracovného pomeru dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 19.07.2021 ku dňu 19.07.2021 na základe žiadosti žalobcu. Žalovaný následne vyplatil žalobcovi dohodnutú čiastku podľa dohody o skončení pracovného pomeru, pričom náhrada mzdy vzhľadom na prebiehajúce súdne konanie nebola súčasťou uzatvorenej dohody o skončení pracovného pomeru. Žalovaný tak svojím postupom, výzvou na nástup do práce a následným skončením pracovného pomeru dohodou so žalobcom fakticky rešpektoval, že pracovný pomer žalobcu trvá a rešpektoval rozhodnutie súdov a predovšetkým odvolacieho súdu. Skončenie pracovného pomeru dohodou 19.07.2021 je tak jednoznačným právnym dôvodom na oprávnenie žalobcu nárokovat' si vyplatenie náhrady mzdy zo strany žalovaného. Poukázal na skutočnosť, že v súdnom spore o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru s kolegom žalobcu F. W., vedenom pod sp.zn. 10Cpr/18/2019, nemá vedomosť, že by žalovaný podal dovolanie voči rozhodnutiu odvolacieho súdu a následne tiež žalovaný skončil pracovný pomer dohodou s menovaným. Navrhuje odvolanie zamietnuť ako nedôvodné a napadnutý rozsudok potvrdiť. Vo vyjadrení zo dňa 27.09.2021 uviedol, že nesúhlasí s návrhom na prerušenie konania s poukazom na § 162 až 165 CSP, pričom v ust. § 355 až § 396 CSP neobsahuje právnu úpravu pripúšťajúcu prerušenie konanie.

4. V replike žalovaný uviedol, že voči čiastočnému rozsudku podal dovolanie, v ktorom poukazoval na to, že nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu o tom, že na platné prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 74 Zákonníka práce, je nevyhnutné jeho prerokovanie s výborom odborovej organizácie. Mal za to, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo riadne prerokované so zástupcom zamestnancom a predsedom odborovej organizácie ZO ECHOZ Ing. I. U.. Žalovaný nemá povinnosť poznať, resp. prihliadať k interným dokumentom odborovej organizácie ZO ECHOZ, a táto skutočnosť preto ani nemôže byť vykladaná na jeho ťarchu. Bez ohľadu na uvedené, ak by aj uznal, že okamžité skončenie pracovného pomeru má prejednať výbor, vzhľadom ku skutočnosti, že výbor sa na prerokovanie nedostavil, v takomto prípade je potrebné postupovať podľa § 74 Zákonníka práce, posledná veta. Zároveň zastáva názor, že nie je nevyhnutné a tiež nie je zákonnou požiadavkou, aby už v návrhu na prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru boli uvedené všetky detaily a podrobnosti skutkového stavu. Uvádza, že súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd pri aplikácii právnej úpravy na skutkový stav postupovali jednak arbitrárne a jednak príliš formalisticky. Pokiaľ ide o odvolanie voči rozsudku o nároku na náhradu mzdy, zotrváva na podanom odvolaní, ktoré dôvodil najmä tým, že súd nevykonal kľúčové dôkazy navrhnuté zo strany žalovaného a postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces garantovaného Ústavou SR, ako aj Dohovorom. Zároveň navrhol prerušiť konanie do skončenia dovolacieho konania proti čiastočnému rozsudku, ktorým bolo vyslovené, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo neplatné. V prípade úspechu v dovolaní odpadne aj právny dôvod, na podklade ktorého bol vydaný napadnutý rozsudok, ktorým bola priznaná žalobcovi náhrada mzdy.

5. Žalobca v duplike uviedol, že zásadne nesúhlasí s právnou a vecnou argumentáciou vo vyjadrení žalovaného zo dňa 15.10.2021 a skončenie pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným na základe dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 19.07.2021 ku dňu 19.07.2021 je zásadne právne významnou skutočnosťou, ktorá potvrdzuje, že žalobca rešpektoval, že pracovný pomer žalobcu trvá a vyvracia tak tvrdenie žalovaného, že podané dovolanie preukazuje opak. Dovolanie, ako aj

odvolanie zo strany žalovaného považuje vzhľadom na dohodu o skončení pracovného pomeru ku dňu 19.07.2021 za zjavne zneužitie práva vzhľadom na čl. 5 CSP, ktorý stanovuje, že zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní. Žalovaný svojím postupom, výzvou na nástup do práce a následným skončením pracovného pomeru dohodou ku dňu 19.07.2021 fakticky rešpektoval, že pracovný pomer žalobcu trvá a rešpektoval rozhodnutie súdov a predovšetkým odvolacieho súdu. Navrhuje odvolanie zamietnuť a rozsudok potvrdiť.

6. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti priznanej náhrady mzdy vo výroku I. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil a vo výroku IV. o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 47,70 %.

7. Žalovaný v rámci odvolania podal návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, a to do skončenia konania o dovolaní, ktoré podal proti čiastočnému rozsudku, ktorým bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné.

8. Podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. V zmysle odseku 4 citovaného ustanovenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

9. Citované zákonné ustanovenie vymedzuje dôvod pre obligatórne prerušenie konania na nevyhnutne dlhý čas, pokiaľ odpadne prekážka, ktorá bráni riadnemu pokračovaniu v konaní. Povinnosť prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP je nevyhnutné vykladať v intenciách § 193 CSP posledná veta, v zmysle ktorého je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. V danom prípade sa nejedná o situáciu, ktorá by spadala pod ustanovenie § 162 ods. 1 písm. a/ CSP.

10. Podľa § 164 CSP ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet. V tomto prípade sa jedná o fakultatívne prerušenie konania, teda prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Rozhodujúcim hľadiskom je tu zásada hospodárnosti konania. Pokiaľ ide o otázku, od ktorej vyriešenia je priamo závislý výrok o spore, môže si súd túto prejudiciálnu otázku v istých prípadoch posúdiť konajúci orgán sám (§ 194 CSP), pokiaľ táto otázka nebola už vyriešená existujúcim právoplatným rozhodnutím kompetentného orgánu. Klasická prejudicialita však znamená rešpektovanie rozhodnutia iného orgánu o predbežnej otázke. V preskúmvanej veci otázka neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru (ktorá otázka má význam pre rozhodnutie vo veci) už bola vyriešená právoplatným a vykonateľným rozhodnutím - čiastočným rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č.k. 3Cpr/19/2019-188 zo dňa 23.10.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina č.k. 9CoPr/1/2021-247 zo dňa 22.04.2021. Podanie dovolania nemá suspenzívne účinky, a preto nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť ním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Z týchto dôvodov bol návrh žalovaného na prerušenie konania zamietnutý.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav ohľadne uplatneného nároku v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednávajúcu vec vecne správne posúdil vo vzťahu k výroku I. o priznaní náhrady mzdy žalobcovi. Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku, týkajúce sa uplatneného nároku náhrady mzdy, ako aj uplatnenia zásady sudcovskej koncentrácie, zodpovedá kritériám v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti

odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Podstatnou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dôkazy na pojednávaní dňa 6.7.2021. Odvolací súd sa stotožňuje uplatnením sudcovskej koncentrácie súdom prvej inštancie, keď žalovaný na pojednávaní dňa 6.7.2021 predložil výpis zo živnostenského registra o tom, že žalobca dňa 4.1.2021 získal živnostenské oprávnenie a z tohto dôvodu navrhoval doplniť dokazovanie dotazom na daňový úrad a sociálnu poisťovňu za účelom informácie o príjmoch žalobcu. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovanému bola zrejmá skutočnosť, že žalobca okrem vyslovenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru si uplatňuje i náhradu mzdy za 36 mesiacov v zmysle ustanovenia § 79 Zákonníka práce, a to už doručením žaloby na vyjadrenie dňa 10.02.2020. Minimálne doručením rozsudku odvolacieho súdu č.k. 9CoPr/1/2021-247 dňa 31.05.2021, ktorým bol potvrdený čiastočný rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 3Cpr/10/2019-188 o vyslovení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru mu muselo byť zrejmé, že vo veci sa bude pokračovať o nároku na náhradu mzdy, teda minimálne od tejto doby mal byť aktívny a navrhovať dôkazy vo veci. Napriek tomu žalovaný až na pojednávaní dňa 6.7.2021 predložil súdu výpis zo živnostenského registra (vytlačení v ten istý deň) a navrhoval vykonať dôkazy. Žalovaný priestor na navrhovanie, označovanie, či predkladanie relevantných dôkazov mal už v rámci vytvoreného procesného režimu v súlade s § 167 CSP, keď reflektoval na písomnú žalobu a rovnako mal dostatok priestoru od doručenia rozhodnutia o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru (31.5.2021) do nariadenia pojednávania vo veci (6.7.2021). Ak by návrhu žalovaného bolo vyhovené, vyžadovalo by to nariadenie ďalšieho pojednávania a vykonanie ďalších úkonov súdu. Možno dospieť k záveru, že žalovaný, ak by konal starostlivo, mohol navrhnuť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení už skôr. Pre neaktívny prístup v spore jednej sporovej strany nemožno zvyšovať trovy konania sporovej strany druhej a tiež spôsobovať prieťahy v konaní. Napokon žalovaný v odvolaní žiadnym spôsobom nereagoval na bod 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie konštatuje, že navrhované dôkazy zo strany žalovaného ani nie sú objektívne spôsobilé predmetnú skutočnosť dosahovaného príjmu žalobcu preukázať, keď v zmysle § 49 ods. 2 veta prvá zák.č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov vzniká povinnosť podať daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby v lehote do 3 kalendárnych mesiacov po uplynutí zdaňovacieho obdobia (žalobca získal živnostenské oprávnenie 4.1.2021, tak povinnosť podať daňové priznanie mu vznikla do 31.3.2022); nemocenské a dôchodkové poistenie SZČO v zmysle § 21 ods. 1 zák.č. 461/2003 Z.z. vzniká od 1. júla kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem presiahne zákonom stanovenú výšku. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že žalobca na pojednávaní dňa 6.7.2021 sa do zápisnice (č.l. 279 p.v. a 280 p.v.) vyjadril, že v súčasnosti hradí iba zdravotné poistenie z minimálneho vymeriavacieho základu, do sociálnej poisťovne bude hradiť poisťné až po daňovom priznaní za rok 2021 a zároveň že nie je platcom DPH. Teda žalovaným navrhované dôkazy by nepreukázali príjmy žalobcu za obdobie od 4.1.2021 do 30.5.2021.

Vychádzajúc z uvedeného nie možné prijať záver, že nevykonaním navrhovaných dôkazov došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces garantovaného Ústavou SR.

13. Okrem toho odvolací súd zdôrazňuje, že samotné získanie živnostenského oprávnenia nie je dôvodom pre zníženie, prípadne nepriznanie náhrady mzdy presahujúcej 12 mesiacov v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 6Cdo/157/2020 v súvislosti s interpretáciou § 79 ods. 2 Zákonníka práce, resp. § 61 ods. 1 predchádzajúceho Zákonníka práce už uviedol, že najmä v dôsledku spoločensko-ekonomických zmien, ku ktorým došlo po roku 1989, sa predtým ustálená judikatúra stala nepoužiteľnou. „Hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu (právneho pravidla) obsiahnutého v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad je podľa názoru dovolacieho súdu ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody (ako už bolo uvedené vyššie), ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky

negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne.“

Ústavný súd SR vo svojom náleze z 19. novembra 2019 sp.zn. I. ÚS 331/2019 uviedol, že predchádzajúce ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce, resp. ešte predtým § 61 ods. 2 Zákonníka práce (zákona č. 65/1965 Zb., zrušeného zákonom č. 311/2001 Z.z.) „obsahovalo aj návod ako pristupovať k zníženiu, resp. nepriznaniu náhrady mzdy, pričom súdy mali prihliadať pri rozhodovaní najmä na to, či zamestnanec bol v tomto čase zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil. Účelom tejto úpravy predpokladajúcej všeobecnú pracovnú povinnosť bolo pôsobiť na zamestnanca, aby vyvíjal primerané úsilie zapojiť sa dočasne do práce u iného zamestnávateľa. V dôsledku systémových spoločensko-ekonomických zmien, ku ktorým došlo po roku 1989, je však potrebné nároky z neplatne skončeného pracovného pomeru posudzovať iným spôsobom“, ako už uviedol najvyšší súd vo veci sp.zn. 6Cdo/157/2010. V tomto ohľade pri možnosti zníženia náhrady mzdy poukázal ústavný súd tiež na odbornú právnickú literatúru (Friedmannová D., Masár, B., Matejka, O., Tkáč, V. Zákonník práce. Komentár, Bratislava: Wolters Kluwer s. r. o., 2014. s. 389 - 390), pričom uviedol, že „za predpokladu, že zamestnávateľ v rámci konania, v ktorom zamestnanec uplatňuje nárok na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru, uplatní nárok na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, je hranica voľnej úvahy súdu pri rozhodovaní o takomto nároku limitovaná rozhodnutím súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru na základe výpovede, okamžitého skončenia pracovného pomeru alebo skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Pri takomto rozhodovaní preto treba vychádzať z konkrétneho dôvodu toho-ktorého spôsobu skončenia pracovného pomeru stanoveného v § 59 ods. 1 písm. b) až d) Zákonníka práce a so zreteľom na tento konkrétny dôvod zistiť, prečo zamestnávateľ neumožnil zamestnancovi pokračovať v práci po tom, ako mu zamestnanec oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, resp. zistiť, či na strane zamestnávateľa nastali také skutočnosti, ktoré mu objektívne znemožnili, aby zamestnancovi umožnil pokračovať v práci, a zároveň mu objektívne znemožnili uspokojiť mzdové nároky zamestnanca.“ V tomto náleze ústavný súd zároveň konštatoval, že: „Skutočnosť, že zamestnanec je starobným dôchodcom a popri mzde poberá starobný dôchodok, nemožno považovať za takú, ktorá zamestnávateľovi objektívne znemožňuje, aby zamestnancovi umožnil pokračovať v práci a vyplácal mu dohodnutú mzdu, resp. za takú, ktorá zamestnanca pre účely rozhodnutia súdu podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce nedôvodne zvýhodňuje oproti ostatným zamestnancom toho istého zamestnávateľa, resp. oproti zamestnávateľovi, keďže starobný dôchodok je dôchodková dávka, ktorá sa za podmienok ustanovených zákonom č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov poskytuje zo starobného poistenia.“

14. Aj v danom prípade je možné konštatovať, že skutočnosť, že žalobca získal živnostenské oprávnenie, nemožno považovať za takú, ktorá by žalovanému objektívne znemožňovala, aby žalobcovi umožnil pokračovať v práci a vyplácať mu dohodnutú mzdu. V právoplatnom čiastočnom rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 3Cpr/19/2019-188 v spojení s odvolacím rozsudok č.k. 9CoPr/1/2021-247 boli zisťované dôvody, či na strane žalovaného ako zamestnávateľa existovali objektívne skutočnosti, ktoré by mu znemožnili aby žalobcovi umožnil pokračovať v práci. Uvedenými rozhodnutiami bola zamietnutá žiadosť žalovaného o rozhodnutie, že nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával. Poukázal predovšetkým na stanovisko zástupcu zamestnancov, ktorý poukazoval na skutočnosti, ktoré vyvolávajú vážne pochybnosti, či v danom prípade porušenie povinnosti žalobcom došlo k porušeniu pracovnej disciplíny žalobcom najvyššej intenzity, čo je dôvod pre použitie výnimočného opatrenia zo strany zamestnávateľa. Nezistil takú závažnosť následkov konania žalobcu, ktorá by spočívala napr. v poškodení dobrého mena žalovaného, škode na majetku, ohrození života a zdravia ostatných zamestnancov, či tretích osôb. Žalovaný v spore netvrdil, že by voči žalobcovi uplatňoval náhradu materiálnej škody, či inej ujmy, rovnako ani v tomto spore žiadna škoda vyčíslená nebola. Preto aj odvolacia námietka žalovaného, že súd mal vychádzať aj z toho, že celý tento spor vznikol výlučne z dôvodu, že žalobca svojvoľne a hrubým spôsobom porušil pracovnú disciplínu je neopodstatnená. Odvolateľom tvrdené nesprávnosti rozhodnutí o neplatnosti výpovede v replike z 15.10.2021 sú v štádiu rozhodovania o náhrade mzdy nepodstatné; navyše ide výlučne o subjektívne hodnotenia odvolateľa, ktoré odporujú právoplatným, a teda záväzným súdnym rozhodnutiam.

15. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Vo vzťahu k výroku IV. o nároku na náhradu škody odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti nezrozumiteľné keď v bode 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku najskôr konštatuje priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 81,29 %, nižšie už v rozsahu 78,51 % (v zhode s výrokom), vo vzťahu k nároku na náhradu mzdy nevychádzal z čistého úspechu strán a napokon vo vzťahu k čiastočnému späťvzatiu žaloby konštatoval, že žalobca procesne nezavinil zastavenie konania, avšak v tejto časti o nároku na náhradu škody vôbec nerozhodol. Preto podľa § 388 CSP v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 47,70 % z nasledovných dôvodov :

Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v danej veci predmet sporu predstavovali druhovo dva nároky, a to určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a návrhu žalovaného na vyslovenie, že nie je spravodlivé od neho požadovať aby žalobcu ďalej zamestnával, v ktorej časti mal žalobca plný 100% úspech.

Pri žalobe o náhrade mzdy žalobca pôvodne žiadal priznať náhradu mzdy za 36 mesiacov v celkovej výške 54.180 eur. V rámci konania žalobca upravil žalobu po tom, ako bolo od žalobcu vyžiadané potvrdenie v zmysle § 134 Zákonníka práce a žiadal priznať náhradu mzdy v celkovej výške 45.339,12 eur a v časti náhrady mzdy 8.840,88 eur zobral žalobu späť. Z napokon uplatňovanej náhrady mzdy bolo žalobe vyhovené v rozsahu 25.848,10 eur a vo zvyšku 19.491,02 eur došlo k zamietnutiu žaloby. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca procesne nezavinil čiastočne zastavenie konania keď pôvodne pri vyčíslení náhrady mzdy vychádzal z potvrdenia o výške príjmu zo závislej činnosti a funkčných požitkov z 7.8.2019 a následne na jeho návrh bolo vyžiadané potvrdenie od žalovaného v zmysle § 134 Zákonníka práce, v zmysle ktorého upravil žalobný návrh a čiastočne žalobu zobral späť. Oboznámením sa s potvrdením o výške príjmu zo závislej činnosti a funkčných požitkov z 7.8.2019 (č.l. 39) je nutné konštatovať, že sa jednalo o potvrdenie vydané žalovaným žalobcovi za účelom získania úveru v banke, a preto pri stanovani uplatňovaného nároku nemohol z neho vychádzať, nakoľko náhrada mzdy je upravená v zákonom ustanovení § 134 Zákonníka práce, ktorá skutočnosť musela byť žalobcovi známa, predovšetkým aj s poukazom, že v konaní je zastupovaný odborovým zväzom. Odvolací súd s poukazom na uvedené má za to, že v tejto časti žalobca procesne zavinil zastavenie konania, čo predstavuje 16,30 % z celkovej požadovanej náhrady mzdy (54.180 eur) a v tomto rozsahu by pripadal nárok na náhradu trov konania žalovanému.

Žalobca mal v konaní úspech v rozsahu náhrady mzdy 25.848,10 eur, čo predstavuje 47,70 % z celkovej požadovanej náhrady mzdy.

Žalovaný mal úspech v čiastočnom zamietnutí žaloby v rozsahu 19.491,02 eur, čo predstavuje 36%.

S poukazom na vyššie konštatované, pokiaľ ide o nárok na náhradu mzdy mal v konaní čistý úspech žalovaný v rozsahu 4,6% (úspech 16,30% + 36% = 52,30%, mínus úspech žalobcu 47,70 %).

Vzhľadom k tomu, že v danej veci predmet sporu predstavovali druhovo dva nároky, jednotlivé úspechy boli delené, prvý nárok úspech žalobcu 100% : 2 = 50%; druhý nárok úspech žalovaného 4,6% : 2 = 2,3% a tak čistý úspech žalobcu predstavuje 47,70 % (50 - 2,3) a v tomto rozsahu priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vzniknutých do tohto odvolacieho konania v rozsahu 47,70 %.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol aplikujúc 255 ods. 1 CSP, keď je nutné konštatovať, že žalobca mal úspech vo veci samej, nakoľko výrok o nároku na náhradu mzdy, voči ktorému žalovaný podal odvolanie bol potvrdený (odvolaniu žalovaného nebolo vyhovené), priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Úspech žalovaného v odvolaní vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania odvolací súd vyhodnotil ako nepatrný.

18. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
  - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
  - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
  - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
  - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
  - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)